

ÉJSZAKA

Bugyilopás

szöveg: Horváth Júlia Borbála, fotó: Sebestyén László

Májustól augusztusig, válasszatok! – május, mert olyankor a legillatosabb a rügyfakadás, június, mert akkor gyönyörűek a csokrok, július, mert jó az idő és kellemes a nászút, na és a csillagszikrás augusztus: igazán szerelmes hónap. Akárhogy is áll a kassza, esküvőre megnyílnak a pénztárcák, hiszen hosszú évek óta számít e napra minden szülő és minden gyermek. A nagy eseményt speciális szervezőgárda koordinálja; a megismételhetetlen pillanatokot éber fényképész és rideg kameraszemek rögzítik.



Házasodjatok, gyermekeim... – a család fő kényelmesen hátradől az atyai karosszékben, és kedvtelve legelteti szemét az eladott leányban. Jaj, papa, úgy beszélsz, mintha a vásárra vinnél... – méltatlankodik az újdonsült menyasszony, és csak dobog, dobog a szíve, hiába olvasott tucatnyi modern tanácsadókönyvet, amelyek arra biztatták, hogy kizárólag egyenrangú félként adja beleegyezését a frigyhez. Tudja viszont a miheztartást, vagyis várnia kell, hiszen megkérni önmagát egyetlen nő sem tudja – a kiszemelt férjet pedig továbbra sem illene –, marad hát a házi praktika: közösen kiérlelni az elhatározást, utána pedig a fiatalember álljon elő a huszonnégy karátos jegygyűrűvel. Ha az olyan egyszerű volna... – sóhajtoznak volt és leendő feleségjelöltek, és abban megegyeznek, hogy: csak a szépre emlékezem... – akár csak nagyanyáik annak idején, akiknél még ez a sláger aratott.

Minék akkora feneket keríteni... – papa a realitás talaján áll, és gyakorlott mozgólattal átadja a feladatokat a saját nejének; közben gondosan ügyel a pénzeszsákra. A gépezet azonnal beindul, a család elhatározza, hogy a lehetőségek tekintetében nem táplál illúziókat, de azért mégis: egyszerű van ilyen az ember lánya életében... – legalábbis, ami az elsőséget jelenti. Etés, itatás, vőfély, tánc... – a legfontosabb feladatok: de az esküvői ruháról se feledkezzünk meg... – felgyorsulnak az események, minden napra jut dönteni való: háznál vagy vendéglőben? Tyúklevés vagy csirke? Cigányzene vagy tánczene? – végül kiválasztódik a helyszín és megiródik a menü, zenész is kerül, sőt a diszkózás is szóba kerül a fiatalabb évfjárt részéről. Végül papa dönt: éjjelig élő zenész menyasszonytáncossal, emeletes torta, és kész!

Ez így megy ezentúl is? – a fiatal pár duzzogva hallgatja, azt hitték, az esküvőjük a sajátjuk lesz, most meg kiderül, hogy ezer vendégnyi szempontnak kell eleget tenniük. Csak szokják, milyen az élet... – a szülői szempontok a Mecsekaljáról felrúgó Ilcsi néniéktől kezdve a szoptatós ikrekig minden meghívottra kiterjednek: nehogy úgy járjunk, mint a kis Katóék lakodalmán, ahol tizenegykor már szétszéledt a nász-nép... – persze szóba jön a másik véglet, mint például a Gergőék bulija, ahol két asztalt rogyásig törtek a hajnalig táncoló lábak: mit kettőt? Négyet! – az ifjúságnak utóbbi megoldás jobban tetszik, ezért úgy határoznak, megkezdik az alkalmazkodást a felnőtt életben, vagyis: nyilvánosság előtt



bólogatunk, utána tesszük, ami jól esik... törjön, aminek törnie kell...

Rendben... – a felfogadott személyzet is beleegyezését adja; a szokásos módon készülnek, elvégre ők majd' minden hétvégén lagziba hivatalosak. A díszítők felvirágozzák az asztalokat, és szárazon tartják a tűzijátékokat. A konyhában pácolódik a hús, töltődik a káposzta, vegáknak mosódik a saláta és párolódik a rizs. A vőfély javítgatja szövegét, előzetesen egyeztettek, mit szeretne a pár: *ne legyen sok népi, inkább stand up-os comedy...* – hm. Megkülönböztetett státusz jut a fotós kollégának, hiszen ő, amolyan ott is vagyok meg nem is figura a táblán; rögzíti, de nem gerjeszti az eseményeket. *Mosolyogni... vidáman... lazán... előégre ezt fogják nézni az unokák...* – efféle kívánalmakban merül ki a tevékenysége, legalábbis a fotóalbum átadásáig, amikor kiderül, mit végzett tizenhat órán keresztül.

A jó tanácsok továbbra sem maradnak el, tapasztalataival minden szervezési megbízott hozzászól a nagy egészhez. Ismerős ismerőse mesélte, unokatestvér barátnője szenvedte, szomszéd nagynénjének a keresztlánya látta – amit látott. Göndörödnék a történetek, a fiatalok kikerekedett szemmel hallgatják a mesét: *tényleg fejre ejtették a lányt menyasszonylopáskor? Medencébe dobták, amiben nem volt víz? A szemöldökfa véresre kaszabolta az arcát, amikor vállon rohantak ki vele?* – egyik rémség követi a másikat, azokhoz képest habzó sztori a romlott ételek és a hőség okozta rosszulletek orvoslásának részletes ismertetése. *A barátnőm esküvőjére nem*

ment el a vőlegény... – hüppög az ara, és segélykérően néz leendő uracskájára, aki kivár a vigasztalással, miután jövődöbéli nője ígéretet kíván szerezni tőle: *ugye, drágám, te nem fogod meggondolni magad?* – A vőlegény összekacsint a fotóssal, a szakáccsal, a pincérral és minden környékbeli férfiemberrel, s előrevetítve a majdani otthoni rendet, nyugtat: *ha nem adsz rá okot, hogy meggondoljam magam, ott leszek!*

Kösz szépen... – árnyalódik a menyasszony tekintete, előzőleg leginkább szabadulni akart az atyai kordontól, de úgy látszik, csöbör lesz a vödörből, ezért még időben kikéri magának: *nálunk egyenrangúság volt, van és lesz... vagy semmi...* – ebben maradnak, nehogy már összeveszzenek a ceremónia előtt, s igyekezzenek kitörölni a fejükből, amit hallottak. Boldog-gondos időszak következik, és a tárgyalások eredményeképpen kialakul a napi program. Reggel fodrász, masszázs, kozmetikus, délelőtt öltöztetés, délben fotózás a ceremónia előtt, alatt és utána; délután templomi esküvő, közben fotózás, majd bevonulás a lakodalmi fogadóba. A zenészek álljanak készen, de semmiképpen se a nászindulót játsszák, hanem azt a dalt, amely a *mi-is-a-címe* filmben hangzott el, amikor a násznép közül váratlanul felálltak a meglepetés-zenészek, és elfújták az esküvő betétdalát. *Kerül, amibe kerül...*

Csókolom, azt filmes stáb szervezte, rendező rendezte, hangmérnök keverte... – az ifjú pár ragaszkodik elképzeléseihöz, ha nem megy, majd álmaikat megvalósítja más, ők valódi különlegességet szeretnének, ami mindenki számára emlékezetes marad. A

teremfőnök és segítői bólogatnak: *ez a dal a legdivatosabb manapság, ismerünk olyat, aki teljesíti; ajánljuk...* – az ifjú pár-jelölt végül úgy dönt, ha mindenkit ily módon adnak össze, akkor ők már nem is akarják a meglepetést. *Ne tessék aggódni, majd kitalálunk valamit...* – a fotós kolléga már szinte a család barátja, hosszú órákon keresztül lesi a menyasszony-vőlegény minden rezdülését. Minden a forgatókönyv szerint zajlik, a házasságkötő teremből férj és feleség léggömbökkel díszített riksán a Városligetbe hajtat. Nedves a föld a zivatar után, páraecsöppök gurulnak a gallér mentén, a hűg – egyben nyoszolyólány – szorgalmasan emelgeti a menyasszonyi uszályt. *Tessék odátámaszkodni a villanyoszlophoz... hoztam fehér lepedőt, nehogy sáros legyen az alj...* – gyors tüzelésű pillanatok következnek, amikor megérkezik az örömanya: *ne a fonnyadt bokrok tövébe állítsa a lányomékat...*

Vajdahunyad vára vagy dáliasor, ez itt a kérdés... a kettő együtt nem megy... – a fényképész türelmesen állja a javaslatokat, végül mindkét beállítás megvalósul; van elég hely a memóriakártyán: *csak nehogy formattálódjon... mint két hónappal ezelőtt az egyik munkán... huh...* – a fotósok rémangyala tán elkerüli e tájat és a rokonok is elunják a billegést, majd a kijelölt vendéglő felé veszik az irányt. Az ifjú pár pihegve üldögél az árnyas padon, és a kigondolt esti meglepetést tárgyalgatják: *csábítási próbához mit szólnának?* – a fotós kolléga segít, s részletesen elmeséli a részleteket, de megesküszik, hogy bármi is a végeredmény, azalatt egyetlen kattintás sem lesz! ●